

Lauri Viita: Alfhild

Äidit vain, nuo toivossa väkevät,

Jumalan näkevät.

Heille on annettu voima ja valta

kohota unessa pilvien alta

ja katsella korkeammalta.

Alfhild, hän joka synnytti minut,

jo joka yö sinne purjehtinut,

missä nyt Eemeli tullen ja menen

murahtaa vain, kuten täälläkin ennen.

Siellä he kulkevat tähtien rivissä

kirkasta vanaa,

isä ja äiti, peräkanaa.

Sieltä he katsovat kotoista mäkeä,

kissoja, koiria, tuttua väkeä,

viittoen, luikaten parhaansa mukaan,

ettemme loukkaisi Pispalan kivissä

jalkaamme kukaan.

Siellä he jollakin planeetalla

puutarhakeinussa pihlajan alla

viipyvät ääneti nuoruudenmuistoissa

morsiusparina Tampereen puistoissa -

ostaen kahvit ja pullat kai,

jos sattuu olemaan perjantai. -

Ja sitten, kun Pispala aamun saa,

äitini vuoteen valmistaa

ja linnut, linnut helää --.

-Oi kuinka on ihana elää

ja tuutia lastenlapsiaan

ja kertoa kauniita uniaan !

Niin suuri on Jumalan taivas ja maa,

oi lapseni, rakastakaa !



Runoa analysoinut **Marjukka Kaasalainen**
tiivistää:

Suuri tunne liikahtelee ilmeikkään
vaihtelevissa poljennossa äärtä vailla.
>> Alfhild >> on silmänräpyksellinen
ikuisuuden täydellinen heijastuma